



Leto 8. Štev. 9. PRILOGA ZA MLADINO. 1939. sept. 8.

JEZUŠEK, PROSIM TE NA NAJSVETEJŠO TVOJO  
I TVOJE MAMIKE MLADOST, POSVETI NAŠO  
MLADINO.



Draga mladina, Jezušo-  
vo sv. Telo je vrastvo proti  
poželivosti tvojega tela. Zato  
če ščeš, kak si dužna, po-  
želivost premagati, se mo-  
raš večkrat, konči mesečno  
ednok dobro spovedati i  
vredno prečistiti. Ka pa če  
si v tujini i ne moreš k  
spovedi i prečiščavanji? Na  
to pitanje je sledeči od-  
govor.

Išči priliko za spoved.  
I če je nikak ne najdeš,  
včni sledeče. Obžaluj si z  
globočine srca vse grehe,  
štere si včinila od zadnje  
spovedi i srčno želi Jezusa  
k sebi. To je duhovno pre-  
čiščavanje. S tem Jezusi na-  
znaniš, draga mladina, da  
bi ga rada k sebi jemala i  
ga ne moreš. Ta žela je  
goreča lübezen i Jezuš ti  
jo plača s tem, da te čuva

grehov, da ti potere poželjivost i ti da dočakati tisti blaženi čas, gda boš smela pokleknoti pred spovednika, dobiti odvezo i po njej v srce pravoga Boga, dragoga Jezusa.

Na kratki lejko etak opraviš to pobožnost: Dober Jezus, ki pod podobov krüha prebivaš v naših cerkvaj, vidiš z tvojim Božim okom mene grešnika — grešnico. Žao mi je za vse moje grehe celoga življenja, posebno za one od zadnje spovedi, ar sem ž njimi tebe, Večna moja Lübezen, razžalo, (lila). Močno volo mam, raj vmreti, kak prostovolno samo v ednoga privoliti. Vü-pam se, da se mi smilüješ i odpüstiš, ar se ščem pri prvoy pri-liki ž njih spovedati. Rad(a) bi te k sebi vzeo (vzela) pri sv. prečiščavanji, a ne morem do tebe. Pridi zato ti v dühi v mojo düšo i jo okrepi. Jezus hodi k meni i ostani pri meni, jaz tvoj(a) ščem biti.

To je dühovno obhajilo, štero ti bo prinašalo nešteto mi-losti. I ar je združeno z popolnim požalüvanjom, düšo reši smrtnoga greha i jo pripravi za srečno smrt, če bi mogla naglo iti z toga sveta brez spovedi pred Večnoga Sodca.

— O da bi to pobožnost opravljali vsi naši delavci i vsi naši izseljenci!

## ROŽE MARIJINOGA OGRAČEKA

SO SKRIVNOSTI SV. ČISLA, ALI ROŽNOGA VENCA.

NABERIMO SI TE ROŽICE.

„Pridi, boš kronana“ (Can. can. 4—8). Tak zove Boži za-ročnik v Visokoj Pesmi Marijo v nebesa po plačilo. Zlate rože odičenoga čisla pomenijo njeno veselje, njeno slavo, štere bomo deležni ednok tüdi mi, če mo verna deca Mamikina. Prva njena nebeska radost se začne pri Jezusovom odičenom goristanenji, gda je on zaživeo večno blaženo življenje.

Ki je odičeno od mrtvlh stano. Z rečmi Visoke Pesmi je želela Marija svojega Sina z groba, bole, neskončno bole, kak pred rojstvom i njemi je pošilala v kameni grob lübezn i puna vabila: „Stani, moj golobek, moja lepota, i pridí! Zima je že minola, viher se je odpravo. Rože so zacvele i grlice glas se čüje na zemli.“ (Vis. pes. 2, 11-12.)

Jezus lübečega vabila svoje drage matere ne mogo i smeo spregledati, na tretji den krotó rano je stano i se pun veselja podao v njeno skromno sobico i jo stisno na svoje bože Srce pa jo napuno z nebeskov radostjov. Zdaj njej je odkrio, da več trpeti ne more i je večno blaženi. V nepopisnoj radosti ga obine Marija, mati svojega sina i njemi šepeče: Moj Jezus živé, več nikdar ne merjé. Angelje njej pa spevlejo: Veseli se o Marija, koga si vredno nosila, gor je stano, kak je pravo, na veke de on kralüvo. Alleluja, Alleluja! Marijino veselje je bilo prekipeče za toga volo, ka je grešen svet zdaj rešen, ka je Jezus odičen, ka se je Bogi dalo zadošćenje za greh, ka de vsaki človek blaženi, ki bo lübo njenoga Jezusa.

*Kl je v nebesa šo.* Dobra mati Marija je v vsako mesto sprevala svojega Jezusa. Sprevala ga v Egipt, sprevala v Nazaret, sprevala v Jeruzalem na goro trpljenja, a sprevala ga je tudi na olsko goro, z štere se je zdigno v nebeske višave. Z veseljom je gledala za njim i si je globoko v srce zapisala angelove reči: „Jezus tak bo pali prišd“. (Djanje ap. 1, 10.) Čakala ga je i ga dočakala. Na veselo Veliko mešo je prišo po njo i jo odpelao v nebo. njo, kralico mantrnikov, žalostno Mater, da je postala kralica nebe i zemle v večnoj radosti. O kak vroče želem tudi jaz, pridi k Mamiki! O kak vroče jo zato prosim: reši me, Radostna Mati, greha vsakoga, daj mi mirno svoj križ nositi i pri smrti pridi po mene.

*Kl nam je svetoga Dūha poslao.* Jezusove lūbezni sad je sv. Dūh, posvetiteo naših dūš. Jezus nam ga je obečao, Marija nam ga je sprosila. Na vesele Risale je prišo na njo i vse Jezusove vučenike i je napuno z svojov milostjov. Prišo je, ar ga je privlekla na zemlo Marijina svetost i njena molitev. Vučeniki so ga dobili, ar so z Marijov prosili za njega. Ona je zaročnica sv. Dūha, ona je mati milosti. Zavūpno bežimo k njej i jo prosimo, da nam ga da. Grešnikom ona sprosi povrnjenje, dobrim dūšam narastek v svetosti, svetim dūšam popolnost. Hodimo k Mariji, da nas napuni z svetim Dūhom.

*Kl te je, Devica, v nebesa vzeo.* Kak se rožni cvet odpre na dotikanje rose i sunca, kak zreli sad sam od sebe spadne v mehko travo, kak se oblaki kadila mirno i dišeče valijo proti nebi, tak tiho, tak sladko, tak blaženo je Marija dūšo pūstila, štero je lūbezen odtrgala od tela. Jezus je njeno telo, štero ga je nosilo i odgojilo, na tretji den od mrtvi zbūdo i zdrūžo ž njenov dūšov. Telo, ki greha ne poznalo, ne smelo sprhneti. Telo, ki je za Božim Telom največ pretrpelo i najsvetejše živel, ne smelo spadnoti pod kaštigo greha. Ō, kak srečen sem jaz, da takšo Mamiko mam. Kak srečen sem jaz, da me ona čaka v večnoj lepoj nebi, kama tak želno ščem priti.

*Kl te je, Devica, v nebesaj koronao.* Jezus je svojo mater v nebesa vzeo. Tri dni so spevali angelje pri njenom grobi, na tretji den je pesem zamučala. Apoštole je to opomnilo, naj grob poglednejo. Najšli so ga praznoga, samo rože so cvele v njem. Rože, štere so opominale na njeno življenje, na njeno čistost, poniznost, potrplivost, na njeno lūbezen do Boga i bližnjega. V nebo je Jezus vzeo svojo mater z dūšov i telov i v nebi jo je presveto Trojstvo koronalo za kralico nebe i zemle. Zemelsko trpljenje je prestala, Božega Zveličara je odgojila i ž njim vred svet rešila, zato njej ide zdaj čast njegova: Kralica je ž njim i poleg njega na nebi i na zemli. Kak rad je Jezus povrno njej, ka je na zemli včinila i zatrpela za njegovo čast. To čaka tudi mene, če bom kak on, dobro dete Marijino, če bom kak ona, živo samo za to, naj se Bog odiči i dūše zveličajo.

## »MARIJIN LIST« NJEJ JE SPRAVO POZVANJE ZA REDOVNO ŽIVLJENJE.

Pismo izseljenke g. Camplini, izseljenskoimi duhovniki.

J. M. J.

Chartres 23. VII. 1939.

Častiti gospod kaplan!

Oprostite mi, da bom Vas pri Vašem velkom deli nadlegovala z mojim pismom. Jaz sem jako vesela, da so mi častita mati dovolili, da Vam lahko nekaj opišem od mojega novoga življenja, v šterom se počutim jako zadovoljna i preveč srečna, naj mi samo lübi Bog da zdravje. Potni list sem dobila brez vsake nevole, da sem se lahko povrnola nazaj v Francijo. Samo v tom sem nej mela sreče, da sem mogla v Ljubljani ostati dva dni zavolo toga, da je francoski konzulat bio zapreti i sem ne dobila vize; bilo mi je resan težko dva dni v Ljubljani ne znati kama se obrniti. Telko sem li bila srečna, da so mi častiti gospod dekan Krantz Jožef dali naslov od ednoga samostana, šteri je preci oddaljen bio od kolodvora, da sem si spravila prenočišče. Vseedno ne sem obvüpala, vsakokrat sem se tolažila pred Tabernikom, šteroga sem večkrat na den obiskala. V samostan sem stopila na sam Veliki četrtek. Tisti den sem prosila lüboga Jezušä, naj mi naloži trpljenje, da bom jako rada trpela i z veseljom, ar je on tüdi trpo za nas.

Časiiti gospod, kak lepo je redovno življenje. Nemrem se lübomi Jezušä zahvaliti, da mi je dao to lepo pozvanje, molim vsaki den tüdi za druge dekle, naj njim lübi Bog da pozvanje. Ne je preveč oster te zavod, jaz sem mislila, da je bole težko redovno življenje, tak düševno kak telovno. Meseca junija je bilo preoblečeni 31 sester i meseca novembra nas bo samo 10. Nas je malo, zato se bomo mi bole pripravile, da bomo postale dobre i verne Jezušove zaročnice. Raznovrstne sestre so tü. Preci jih je z Anglije, edna z Italije, tüdi z Švicarske ji je nikeliko i edna z Jugoslavije

Častiti gospod, najbolje mi je težko zavolo francoščine. Zdaj se moremo včiti pisati i četeti, ali zavolo toga ne obvügam. Bog mi je dao to pozvanje i Bog mi bo pomagao. Nesmim meti nikše knige v slovenščini, samo zavolo toga, da se prve navčim francoščine. Najbolje mi je žmetno, za Marijin list i Novine, šteriva lista sam tak močno lübila i Vam istinsko pišem, *da mi je samo Marijin list dao pozvanje v samostan*. Mislim, da bom si ga pali lahko naročila, če prle ne, za edno leto. Tüdi častita mati novink so jako dobri, resan so naša prava mati. Prosim Vas prav lepo, molte kaj za mene, da zdaj potrebüjem dosta molitev, kajti za tri mesece bom dobila redovniško obleko i ščem postati verna ino pobožna Jezušova zaročnica. Jaz molim vsaki den pri svetom obhajili za Vas, častiti gospod, i za vse izseljence. Mislim, da te meli pali na Velko mešo na Gravelle

slovensko sv. mešo i skupno obhajilo, gde se jih kim več vküp naj nabere. Naj lübi Jezuš da tüdi drugim dnklam pozvanje v samostan, ga prosim pri toj priliki.

Častiti gospod, oprostite mi, da Vam slabo pišem, sem preci v sili, prišla je vöra, da moremo končati z pisanjom i bomo se mogle včiti katekizem. Prosim vas prav lepo, izražite tüdi moje pozdrave častijoj materi Ambroziji Caf i vsem drugim sestram v Meudone. Izročim se vam v molitev.

Prav lepo Vas pozdravljam v Jezuš i no Mariji.

Thérèse Frumen.

## ISTINA OD ŠPANIJE.

Mgr. Beuassart, pariški pómožni škof, je prepotüvao Špansko, kak odposlanec francoskoga Eucharistijskoga odbora. Na svojem potüvanji se je posebno zanimao za stanje cerkev i liturgijskih potreščin potem, gda so komunisti opüstošili svetiščä Kastilije, Navare, Katalouije pa po drugih španjolskih pokrajinah. Uspeh njegovoga potüvanja je goreča prošnja vsem francoskim katoličanom, da pošlejo v Špansko oropanim i vničenim cerkvam mešne knige, kelihe, ciborije, (kelihe za prečiščavanje), monstrance (svestva) obleko itd. Vsega toga so španske cerkve mele v obilnosti pa so med državlanskov bojnov rdeči vse pokrali ali vničili.

Prenosimo iz „La Croix“, ka tam piše škof Beuassart:

„Pod pekočim junijskim suncom se nam Španska širi pred očmi, pokazajoč nam svoje brezmejno raznolično tlo, svoje junške i ponosne varaše, svoja slavna vseučilišča, umetniške kinče. Düh se poglubi v razmišljanja na spomin čüvstva, štera vzbüja večkrat eden sam takši predmet, edno samo ime, spomenik, poleg celo vrsto imen, pokritih s slavov i veličanstvom slike, od groba Cida Cameadora v Burgosi do križa i bitke pri Lepanti blüzi Barcelone.

Pa, zakaj je bilo potrebno, da je nad tolikim sijajom prišlo do takšega strašnoga vničenja? To so tüdi večno trpeča znamenja nezrečenoga, nezaslišanoga trpljenja, skoz štero je cela tri leta hodo te plemeniti narod, a štero je tak strašno poškodüvalo, vničilo neštevilne spomenike i stavbe, cele vesnice, gdekoli je besnela državlanska bojna. Pogled na opüstošenja vseučiliške četrti i tolikih drugih delov Madrida, Teruela, Leride i vnogih drugih mest, človeka naravnost prešinja z grozov, kak gda ga mučijö kakše težke senje.

Ešče bole tužna so opüstošenja cerkev, samostanov, kapel. Trpelo je nad 20.000 cerkev ali kapelic, kak mi pravijo škofje, od šatanskoga besnenja, štero je gonilo neprijatele vere v toj zemli, gde je krščanstvo tak močno. To je očividno bilo zvršeno po strašno natenkoma napravlenom načrti, po šterom bi se naj strgao iz src pa iz španske zemle vsaki sled krščanstva.

Želo bi, da vsi tisti Francozi, ki ešče toga ne verjejo, idejo gledat v Barcelono stanje lepih cerkev, štere so jo negda krasile. Požgano je vse, ka je bilo mogoče požgati. Samo tū pa tam se je slučajno kaj rešilo. Že prvi den revolucije, tak istočasno, da se ne more govoriti od prilike ali od „spontane anarhije“, je vekši deo tistih cerkev, ki so se nahajale v rdečoj zoni, bio porušeni ali požgani. Ešče zdaj tak stojijo brez okrasja i brez cerkvenoga obleča, brez posvečenih posod itd. Vnogi dūhovniki ešče dnes nemajo reverende i brevira. Siromaštvo naših bratov škofov i dūhovnikov je tak strašno, i je tak dostojno i plemenito prenašajo, da ti pri pogledi na te prizor, oči postanejo skuznate.

Jakostne rūševine, štere je nakopičilo rdeče gospodarstvo, je ešče bole žalostno. Že zdaj, kak mi je prikazao apoštolski nuncij, tužna lista nosi imena *dvanajset škofov i prek 16.000 dūhovnikov i redovnikov, ki so bili vmorjeni, zaklani, razmesarjeni*, i to večkrat potem, gda so je mučili na tak grozne načine, ka ka si pošten človek niti predstaviti nemre. Vse to smo že dozdej znali. Vendar, gda se to čūje iz vūst škofov i živih svedokov teh groznih prizorov, potem se bole nego iz kakšihkoli poročil razmi obseg preganjanj pa njihov nesmileni način. Mirno pripovedavanje teh lūdi, popolna izklūčenost vsake zanešenosti, gda govorijo, nam napravla vtis, da so to tiste velike dūše, štere je Pij XI. imenūvao mučenike. Pri obšiki barcelonskih voz, v šterih je šatanska iznajdlivost nakopičila moderna sredstva mučenja, se lahko prepričaš od njihove muke. Kakše je moralo biti življenje tistih, ki so tak dugo mogli živeti zasūkani, sklūčeni i brez prestanka postavljeni smrti? Z dūhovščinov vred je bila preganjana tūdi Katoliška akcija. Na jezere teh borcov se je pridružilo v smrti s svojim pastīrom.

Gotovo je, da je preganjanje zavzelo najvekši obseg, gda se je začelo gibanje obrambe (Franco). Vendar ne smemo pozabiti, da je že davno prle trpelo. Že junija 1. 1936. je bilo požganih 300 cerkev, vmorjenih vnogo dūhovnikov. Ono, ka so zvali za „nacionalistično gibanje“, bilo je predvsem križarsko gibanje proti nosilcom hūdobije. Moramo v tom verovati škofof, šterih skūpno pastirsko pismo od 1937. leta je brez dvojbe istinsko, oni so mi to tūdi ponovili. Že davno več je ne bilo mogoče dvojiti od namer tistih, ki so kazali volo zrūšiti katoličanstvo v Španiji. Španska dūša je odločno stanola proti pretnjam dūhovne smrti. Ona je zmagoslavno šla naprej v borbi, štera jo je toti rūšila, ali je zato vidila čase svoje veličine, kak n. pr. obramba Alcazara v Toledī, gde je ne nikdar henjala molitev, niti med najstrašnejšim obleganjom i bombardiranjem. Španija se je sama rešila. S sebov je rešila tūdi nas. Gotovo je, da se bolševizem ne bi stavo v svojem zavojūvanji, ne, Francija bi dnes bridko spoznala njegovo nasilno razkristjanjenje. Pa, ali je sploh gotovo, da tūdi zdaj ne bo občūtila nevarnosti? Bi bila

modra, če se ne bi zasmilila nad tak bližanjim navukom? Iz najčistejših src francoskih katoličanov smo mi Španiji dužni izraz našega občudovanja i naše zahvale.

Dnes se Španiji postavljajo resni i težki problemi. A njeni poglavari je marljivo proučujejo, prešinjeni z volov, da jim najdejo zaistino španska i zaistino katoličanska rešenja. Nova Španija mora vtrditi svoj politični položaj, obnoviti svoje gospodarstvo, dati svojoj deci delo, pomiriti nesrečne brate.

Politički poglavarje Španije i njeni škofje, pazijo dobro, da dajo zemli popolnoma narodno i katoličansko dušo, v vsoj njenoj čistosti i moči. Grb nove Španije je grb katoliških kralov.

Boža milost nemre zapustiti one, štere zagovarjajo toliki mučenici. Vnožine naroda, želne Olt. Svestva, se stiskajo po cerkvah. Te so delavne dni ravnotak pune kak v nedelo, mladenci i deklina, vojaki i falangisti, nižji ljudje i vučeni, vse je v navdušenji, ki me je globoko prešinilo.

Te duše, navdehnjene z verov, začinjajo novo mladost i dajo veličanstveni sijaj crkvam, štere so večkrat napol porušene i nosijo sledove svojega mučeništva i tujega barbarstva.

Na mojem romarskom potüvanji, štero je melo za cio mesta: Vittoria, Burgos, Toledo, Madrid, Avila, Salamanka, Valladolid, Saragosa, Barcelona, Gerona, so mi tak po mestaj kak na potüvanji vsešerom izkazüvali veliko lübezen i poštüvanje. Genjen sam bio nad tem. Do smrti bom meo pred očmi te vernike v cerkvah i deco po vulicah, želno, da küšnejo škofovo roko i dobijo blagoslov. Nikdar ne bom pozabo na sprejem, ki je bio tak pun verskoga poštüvanja i prisrčnosti i ki mi ga je dao pripraviti generalisimus Franco.

\*

Ka je tü povedano, nam je že znano. Dostakrát smo čüli od grozot komunistov v Španiji. Pa je li dobro, da se znova i znova povdarja i tak zvedü *istina*. Ta sirotika je največ trpela duga leta španske revolucije. Vnogi so morilcom nedužnih lüdi i požigalcom cerkev pa umetnin davali prav, kak n. pr. Düševni List l. 1937. Tomi listi priporočamo, naj si izreže gornji članek, kak tüdi tiste, ki bodo objavljeni na njegov rovaš. Vse pride!

## DUHOVNIK ODGOVARJA

---

---

### SVOJI MATERI.

(R. J.)

4. *Kaj je mana?* Možeš je vodil Izraelce iz Egipta v obljubljeno deželo. Pot jih je peljala čez veliko puščavo. Ko jim je zmanjkalo hrane, so začeli godrnjati. Bog jim je poslal silno veliko prepelic, ki so se spustile nad taborišče. To se je ponavljalo vsak večer. Zjutraj pa so zapazili na tleh nekaj drobnega, slani podobnega. Mozes jim je rekel: „To je kruh, ki ga nam je dal Gospod za jed. Naberü si vsakdo, kolikor ga za jed

potrebuje.“ Storili so tako; vsakteri je nabral, kolikor je mogel  
použiti. Šesti dan pa so je nabrali vsak še enkrat toliko in Mo-  
zes jim je rekel: „Šest dni boste jed nabirali, sedmi dan, na  
soboto Gospodovo, pa je ne boste dobili.“

Izraelci so imenovali to jed „mana“. Imela je okus kakor  
medeno pecivo. Padala je vsak dan, razen ob sobotah. In do-  
bivali so jo 40 let, dokler niso prišli v obljubljeni deželo.

Mana je bila izreden božji dar, „kruh nebeški“, in je pred-  
podobna sv. Rešnega Telesa. 1. Oba sta od Boga dana nebeški  
dar. 2. Oba sta ljudem v hrano na popotovanju v puščavi ze-  
meljskega življenja. 3. Oba sta dana izvoljenemu ljudstvu: mana  
izraelskemu, sv. obhajilo pa krščanskemu ljudstvu. 4. Obojna  
hraga je sladka, prijetna, redilna. 5. Obe hrani imata čudovito  
lastnost, da je dobi vsakteri enako pa tudi dovolj. 6. Sobotni  
dan, dan večnega počitka v nebesih, tudi nam ne bo treba več  
mane.

5. *Kako je bil Mozeš rešen iz vode?* Jakobovi potomci,  
Izraelci, so v Egiptu narastli v mogočno ljudstvo. Zavladal je  
pa nov kralj, Faraon, ki ni nič vedel o Jožefu. Rekel je svoje-  
mu egiptovskemu ljudstvu: „Ljudstvo sinov Izraelovih (v naši  
domovini) je številnejše in močnejše od nas. Zatirajmo ga, da  
se preveč ne namnoži in ob vojni ne pridruži našim sovražni-  
kom.“ In postavil je tlačanske priganjače, ki bi jih zatirali s  
težkim delom. Toda kolikor bolj so Egipčani Izraelce stiskali,  
bolj so se ti množili. Naposled pa je Faraon ukazal: „Vsakega  
dečka, ki se jim rodi, vrzite v reko, deklice pa ohianite.“

Tisti čas se je možu iz Levijevega rodu rodilo moško dete.  
Mati ga je skrivala tri mesece. Ko pa ga ni mogla dalje prikri-  
vati, je vzela jerbašček, spleten iz bičja in ga zamazala s smolo.  
Vanj je dala dete in ga položila v ločje ob bregu reke. Otroko-  
va sestra pa je oddaleč gledala, kaj se bo zgodilo.

In glej, prišla se je Faraonova hči v reko kopat. Ugledala  
je v ločju jerbašček in poslala deklo ponj. Ko je jerbašček od-  
prla, je v njem zazrla dete, ki je jokalo. Zasmililo se ji je in je  
rekla: „To je kateri izmed hebrejskih otročičev“. Otrokova sestra  
je pristopila in rekla: „Hočeš li, da pokličem izraelsko mater,  
ki ti bo dete dojila?“ Kraljična je rekla: „Le pojdi.“ In deklica  
je šla in poklicala otrokovo mater. Tej je kraljična naročila:  
„Vzemi to dete in mi ga vzredi, dala ti bom tvoje plačilo.“  
Mati je svojega otroka vzela in ga vzredila. Ko je odrasel, ga  
je izročila Faraonovi hčeri. Ta ga je sprejela za svojega sina in  
mu dala ime Mozes.





## PISMO IZ NEMČIJE.

Stralsund Slovenski.

Tak smo si pogovarjali gda smo se tak nepričakovano zbrali v nedelo 20. avgusta pred v farnov cerkvijov v Stralsundi Pa ne mislite za dugi čas, samo za eden den.

Mlatilnice i raznovrstni stroji na električni pogon so zamuklo enakomerno pesem spevali, v šteroj službi smo bili mi izseljenci, kda so nas iznenadoma obiskali naš izseleniški duhovnik g. Skafar, v dnevaj od Velke meše do nedele 20. avgusta, Što bi si mislo? Ve je bilo že objavljeno v Novinah, da se nahajajo v Nemčiji pa mišlerja smo bili, da do nas v pomernsko provinco prispejo mogoče proti konci jeseni.

Veselo smo si podali desnice v pozdrav, gda so prišli na posamezne farme do nas s povabilom, da se zberemo v nedelo vsi okoli živeči izseljenci v farnoj cerkvi k sv. meši i spovedi. Sotavanji ne bil mesečnom prebivanji v tujini zopet zasliši iz vüst domačega duhovnika božo reč, pali se počiti, kak da bi bilo doma. Govorili so nam od treh reči, štere si naj zapišemo globoko v srce, dokač bomo v tujini: 1. Ohranite živo vero, 2. čiste duše, 3. i nespozabite se z nebeske Matere. Posebno v zdajšnjem časi kda se duhovni tabori med sebov bojujejo za zmago. Veličastno je odmevala pesem — pesem slovenska iz gri Slovencev, živečih v tujini. Za zaključek smo zaspevali ono večno lepo pesem: Lepa si lepa... Po meši pa pali smo se zbrali i določili večernice za 2. popoldnevi. Po večernici smo se slikali pa še podpisali pozdrave domačim župnikom. Za razhodnico še edno zaspevalimo. Štero? Nišče ne šteo povedati. No pa je nekaj pogrnto: Zapojte jeziki... Vsa okna okoli so se napunila z poslušavci i tak zdaj korakamo z g. kaplanom proti kolodvoru k njūvomi stanovanji. Oboje je vkūp. Nemotemo smo hodili po tratoaraj Stralsundskih vulic i si pogovarjali, da je dnes Stralsund Slovenski. Leno je bilo kak na Sjadkoj gori ali pri sv. Trojici. Neso nas motili brezštevilni aotojji, ne brzli tramvaji, še menje četa mladih gardistov, ki nam je prekrizala pot, ne, šli smo veselo, kak da bi hodili po šterojkoli vulici v Beltincih, ali na proščenji v Dokležovji. Med potjov smo si tūdi pogovarjali od življenjskih i higijenskih razmer naših izseljencov dolj na jugi države, od šterih so nam govorili g kaplan i šteri opis nosijo Novine. Prehitro, prehitro nam je odtekeo čas. Prišli smo do kolodvora. Nešteri idejo še noter, da si ogledajo samostansko kapelico i stanovanje g. kaplana, zatem na pri kupici okrepčilne pijače malinovca, na ogradi, zaokrožijo par narodnih domačih. Nas ostale je pa brzec lous odpelao vsakoga v svoj kraj domo. Vsem pa ostane te den neizbriso v spomini.

Glavač Stefan, izseljenec.

### SPREJEM NOVOMAŠNIKA G. ZELKO ANTONA, SALEZIJANCA NA CANKOVI.

Vršil se je okrog pol 7. zvečer in sicer 8. julija. Novomašnika so pripeljali z vozom z Murske Sobote. Naproti so mu prišli strežniki na kolesih, ki so trdili častni špalir. Do pokopališča so pa prišli belooblečene deklice in šolska mladina in sprejeli novomašnika z navdušenimi živio klici. Zdelo se je, da se ponavlja v vsej resničnosti prizor, ki so ga pred 19-mi stoletji uprizorili nebeškemu Zveličarju, ko je slovesno korakal v mesto Jeruzalem. Le da so ti živlo klici bili bolj iskreni in jih nihče ni spremenil in strašen in poguben klic: „Križaj ga.“ Pri sprejemu, katerega se je udeležila cela fara, so govorili g. provizor Sofošnik Jakob, g. predsednik občine Vogler Viktor, boter g. Jauk; deklica z Marijine družbe pa poklonila novomešniku roket in štolo, dar članic Marijine družbe. Sledilo je par deklamacij, ki so vse lepo

uspele. Nato je novomašnik podelil v cerkvi blagoslov z Najsvetejšim. Žvečer je bilo nekaj posebnega, kar je močno ganiło vse naše dobre farane: šolska mladina je hodila po celi vasi, nosila v rokah lampijončke in navdušeno vzklikala novomašniku. Vzkliki so se mešali s sviranjem Veržejske salezijanske godbe. Ljudje so kar prihajali iz hiš, občudovali ta nenavaden prizor, si brisali solze, kajti kaj takega še niso nikdar videli. S sladkim občutkom so legli k počitku v pričakovanju velikega dneva, na katerega so se tako dolgo in tako požrtvovalno pripravljali. Pričakovali so ta dan kot svoj dan, svoj veliki dan in imeli so prav. Vasi so tekmovalle med seboj, katera bo postavila najlepši slavolok. Ljubezen je premagala vse ovire. Največja ovira je bila to, da je tako malo mladine, da njim je zato bilo skoraj nemogoče kaj lepega pripraviti. Toda ljubezen je iznajdljiva: žrtvovalle so pridna dekleta dneve in noči, pozabila celo na jesti in pridno pletle. Priskočile so jim na pomoč vrle matere, ki so se pri tem delu spomnile mladih let, ki so se sedaj nekako vrnille. Z združenimi močmi se je dalo veliko narediti, vsaka vas se je postavila. Vsak slavolok je bil celota zase, mala zaokrožena umetnina. In vsak bi zaslužil, da bi ga spoznalo širše občinstvo in občudovalo cvet umetnosti, ki vlada v tem delu prekmurskega naroda. Vsa čast našim Cankovskim dekletom in fantom, da so postavili take slavoloke, da so jih drugi samo občudovali, a jih ne bodo znali posnemati. Ti slavoloki so dokaz njihove sloge, njihovega požrtvovalnega dela. Kakor so se fantje in dekleta potrudila pri slavolokih, so se vsi drugi potrudili vsak po svojih močeh, da je nova meša bila praznik za vse, praznik cele fare, ki se je veselila, da je gospod izbral domačina za duhovnika, postavil na svetilnik, da bo svetil s svojim življenjem in vzgledom in kazal pot v nebo.

## REŠITEV VGANK.

Vganka od meseca avgusta se je glasila: Ka pomeni, naj Kristuš zakraljuje 1) v naši srcaj i 2) po celom sveti?

Rešitev: 1) Kristuš te zakraljuje v naših srcaj, če smo pripravljeni raj mreti, kak smrten greh včiniti. V šterom srci je smrten greh, z tistoga je Kristuš pregnani i v njem kraljuje šatan. 2) Kristuš te zakraljuje po celom sveti, gda vse države sprejmejo katoličansko vero i njej dajo popolno prostost.

Rešila sta dva, Hozjan Jožef z D. Bistrice i Glavač Štefan z Bükovnice hš. 14. p. Dobrovnik. Najlepše je rešo Glavač, zato obečano knjigo on dobi, Hozjan pa nekšji drugi dar.

## NOVE VGANKE.

Meseca oktobra je god sv. Male Jezusekove Trezike.

1) Štere so bile njene najlepše jakosti?

2) Ka je včtnila za dühovnike?

Vgoniti se mora do konca meseca. Ki najlepše vgoni, dobi knjigo od življenja te ljubke svetnice.

Marijin List je naraseo meseca avgusta za komadov: 2 v Franciji, 3 v Nemčiji, 1 v Ljubljani, skupno za 6 komadov. Odpadnola sta 2 komada, 1 v Franciji, 1 v Renkovcih. Čisti narastek 4 komadi. — Iz srca se zahvalimo častivrednima slugama Antoni Martini Slomšecki i Frideriki Baragi za pomoč. Prosimo jiva, naj napunita s svojim dühom slovenski narod, njegove liste i je razširita. Sv. Ciril i Metod naj njima sprosita čast oltara, bodi naša stanovitna molitev.

---

**KARTUZIJANSKI SAMOSTAN** Pleterje v Sloveniji (pod Gorjanci) sprejema brate lajke med 20. in 35. letom. Prednost imajo rokodelci in poljedelci. Za izobrazbo zadostuje osn. šola. Podrobnejša navodila daje: Kartuzija Pleterje, p. Št. Jernej, Dravska.

---